

Arrest

nr. 123 451 van 30 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 30 januari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 januari 2014 waarbij een aanvraag om tot een verblijf te worden toegelaten onontvankelijk wordt verklaard (bijlage 15quater) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 februari 2014 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. RIAD, die loco advocaat L. MA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker trad op 23 maart 2010 in het huwelijk met Q.L., een in België verblijvende vrouw met de Chinese nationaliteit.

1.2. Op 19 april 2011 werd uit de relatie van verzoeker met Q.L. een kind geboren.

1.3. Verzoeker diende op 3 oktober 2013 bij het gemeentebestuur te Mortsel een aanvraag in om, in functie van zijn huwelijk met Q.L., tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 13 januari 2014 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om tot een verblijf te worden toegelaten onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoekers aanvraag om tot een verblijf te worden toegelaten onontvankelijk wordt verklaard, die hem op 20 januari 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Met het oog op artikel 12bis §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied; het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1; §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 03.10.2013 in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; door:

Naam: [X.]

Voorna(a)m(en): [Z.]

Nationaliteit: China

[...]

om de volgende reden onontvankelijk:

Betrokkene toont geen buitengewone omstandigheden aan die hem verhinderen tijdelijk terug te keren naar China om ginds bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger een aanvraag in te dienen.

Het feit dat hij hier gehuwd is, het koppel een zoon heeft en meneer in België wenst te blijven wonen om hier een leven uit te bouwen vormt geen buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 12bis §1 eerste lid 3° van de wet van 15.12.1980.

De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Er is geen enkele poging bekend van betrokkene om zijn verblijf in België te regelen. Hij is nochtans in het bezit van een paspoort uitgegeven te Brussel op 29.09.2008 en hij is te Verviers gehuwd op 23.03.2010. Betrokkene is dus volledig verantwoordelijk voor zijn illegale situatie en moet er de gevolgen van dragen.

Aangezien de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, worden de verdere aangebrachte stukken niet ten gronde beoordeeld.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker eveneens op 20 januari 2014 ter kennis werd gebracht, bevat de volgende motivering:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid:

☐ 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkene bezit geen geldig visum voor België.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat verzoeker in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden toegelaten als onontvankelijk wordt afgewezen als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht. In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. In casu toont verzoeker de samenhang tussen de bestreden beslissingen, die elk op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoeker tot enig verblijf is gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden. De bemerking van verzoekers raadvrouw dat de twee bestreden beslissingen dezelfde dag werden genomen en aan verzoeker werden betekend doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die in casu ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk en dienen enkel de middelen die gericht zijn tegen deze beslissing te worden onderzocht (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 22 van de Grondwet en van de beginselen van goed bestuur, meer specifiek van het motiveringsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het beginsel van de fair play, het *“principe van de professionaliteit”*, het *“principe van onpartijdigheid”* en het rechtszekerheidsbeginsel. Hij stelt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Hij verschaft de volgende toelichting:

[...]

Om een ontvankelijke aanvraag te kunnen indienen, dient de aanvrager, die zich beroept op het artikel 10 van de vreemdelingenwet en die de aanvraag in België doet vanuit een onwettig verblijf, "buitengewone omstandigheden" aan te tonen die rechtvaardigen waarom de aanvraag voor een machtiging tot verblijf wordt ingediend in België en niet bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland.

Bijgevolg dient de aanvrager uit te leggen waarom hij niet of heel moeilijk kan terugkeren naar het land van herkomst om de aanvraag daar in te dienen.

Welnu, verzoeker heeft deze buitengewone omstandigheden weldegelijk gemotiveerd in zijn aanvraag. Exact zoals de Raad van State in haar arrest van 27 juni 2007 (n° 172.824) stelt, heeft verzoeker klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermeld welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen, en, blijkt er uit zijn uiteenzetting duidelijk waaruit het beletsel, welke hij inroept, precies bestaat.

Bijgevolg is er geen reden aanwezig om de aanvraag niet minstens ontvankelijk te verklaren.

Verder, in de summiere motivering van de onontvankelijkheidsbeslissing werden er geenszins garanties gegeven aan verzoeker voor een positief gevolg in geval van een aanvraag van het correcte visum vanuit de Volksrepubliek China.

En, zoals reeds gesteld, verzoeker, zijn echtgenote en hun kind kunnen gewoonweg niet zonder elkaar leven, niet voor korte termijn omwille van zakelijke redenen in hoofde van de moeder waardoor de vader ter plekke moet zijn om te zorgen voor het kind, laat staan voor lange termijn in geval van een negatief gevolg aan een aanvraag vanuit de Volksrepubliek China.

Verwerende partij is summier in haar motivering, gaat best lichtzinnig om met het privé- en het gezinsleven van verzoeker, maakt een kennelijke beoordelingsfout en laat het hierdoor na rekening te houden met de pertinente elementen van de zaak en met alle elementen van de zaak.

Bijgevolg zijn de beslissing en het bevel van verwerende partij niet geldig.

[...]

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat om beroep in te stellen waarover hij/zij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., nr.110.071, 06.09.2002, R.v.St., nr.129.466, 19.03.2004, R.v.St., nr.132.710, 21.06.2004).

Bij het nemen van een bestuurshandeling dient de overheid rekening te houden met alle elementen uit het dossier, zowel in rechte als in feite, alsmede met de globaliteit van het dossier (alle elementen samen gelezen en beschouwd).

De beslissing berust dan ook kennelijk op een onredelijke, manifeste, foutieve appreciatie van de feiten en is totaal onevenredig zonder rekening te houden met alle elementen.

De bestreden beslissing werd lichtzinnig en overhaast genomen omwille van een laksheid van de DVZ. Het is overduidelijk dat verwerende partij dit dossier niet serieus heeft genomen en zomaar van de tafel heeft geveegd.

Met een greintje meer beroepstrots en correctheid had de DVZ vooreerst het dossier grondiger bestudeerd alvorens een beslissing te nemen.

Er is bijgevolg een fout in de motivering alsmede een kennelijke beoordelingsfout.

Verzoeker wijst erop dat de verwerende partij geen enkele afweging van elementen en van de globaliteit van de elementen heeft gemaakt en, zonder verder na te denken en te zoeken naar een degelijke motivering in plaats van de gehanteerde afwimpelingstechniek, tot een beslissing is gekomen of, dat zulks minstens niet blijkt uit de bestreden beslissing hetgeen niet alleen in het kader van het motiveringsbeginsel vereist is, doch ook onder andere in het kader van de fair-play, het redelijkheid[s]beginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zo is, in principe, eenieder, alsmede de verwerende partij, gebonden door de zorgvuldigheidsplicht: men moet handelen zoals elk normaal, voorzichtig en vooruitziend persoon dat zou doen, of met andere woorden zoals dat redelijkerwijze mag verwacht worden van een persoon en een overheid die zich in dezelfde omstandigheden bevindt.

Overeenkomstig de zorgvuldigheidsplicht moet de overheid haar beslissingen met zorgvuldigheid voorbereiden en beslissen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding (R.v.St., 02.02.2007, nr.167.411 ; R.v.St. 14.02.2006, nr.154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt dus aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding. Uit de stukken en de motivatie blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van Mevrouw de Staatssecretaris tot diens conclusie is gekomen op basis van een niet-correcte interpretatie van het geheel van feiten die blijken uit het volledig administratief dossier.

Verwerende partij heeft in casu een beslissing genomen zonder deze met zorg en zonder deze met respect voor voorzorg voorbereid te hebben. Daarom heeft verzoeker geen recht gehad op een correcte behandeling.

Verweerster heeft geen zorgvuldig onderzoek gedaan naar de feiten en heeft eigenlijk de zaak slechts afgewimpeld.

Verweerster heeft dus geen rekening gehouden met alle andere elementen noch met het geheel van alle elementen. Door de zaak eigenlijk af te wimpelen en vervolgens overhaast zonder enig verder onderzoek een beslissing te nemen, lijkt, bij kortzichtig denken, de kous af te zijn en hoefde verwerende partij niet verder meer te argumenteren en redeneren, terwijl de realiteit totaal anders is.

Bijgevolg is de beslissing van verwerende partij niet geldig.

De DVZ had dit dossier dienen au sérieux te nemen, wat manifest niet geschied is.

Meer nog, de DVZ heeft zich bij het nemen van diens beslissing geen enkele moeite getroost.

De aanvraag van verzoeker is niet eerlijk noch correct behandeld geweest.

Dit alles bewijst dat de beslissing niet correct is, minstens onzorgvuldig werd genomen.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is om die reden voldoende bewezen.

Door de beslissing te nemen op 13 januari 2014 heeft de DVZ tevens de andere beginselen van goed bestuur geschonden.

Bijgevolg, zelfs als in hoofde van verwerende partij de bestreden beslissing op dat vlak wettelijk is - quod certe non -, twijfelt verzoeker sterk of deze beslissing correct is en of deze werd genomen met respect voor de beginselen van goed bestuur.

Inderdaad, het centrale beginsel van behoorlijk bestuur is de kwaliteit van de beslissing: opdat de kwaliteit van een beslissing wordt erkend, is het noodzakelijk dat de beslissing werd genomen terwijl de overheid ook zelf haar best heeft gedaan om haar plichten te vervullen.

In casu is dit niet gebeurd.

De volgende beginselen, welke integraal onderdeel zijn van de kwaliteit van een beslissing, zijn aldus geschonden: principe van voorzorg, principe van motivatie, principe van fair-play en onpartijdigheid, principe van professionaliteit en principe van rechtszekerheid.

Het principe van voorzorg en het principe van motivatie werden hierboven reeds uitvoerig behandeld. Verder zijn geschonden:

a. Het principe van fair-play en onpartijdigheid: Verwerende partij heeft de zaak ronduit afgewimpeld. Zij heeft zich daardoor partijdig opgesteld en heeft geen blijk gegeven van intellectuele eerlijkheid.

b. Het principe van professionaliteit: De bestreden beslissing is niet op een professionele manier genomen. Daarvoor had verwerende partij zich méér moeten verdiepen in het dossier vooraleer een beslissing te nemen.

c. Het principe van rechtszekerheid: De in casu genomen beslissing toont een buitensporig gedrag, minder flexibel, minder menselijk en strenger dan wat de maker van de wet voor ogen had. Men kan dus concluderen dat de beslissing willekeurig en lichtzinnig is genomen en dat de bescherming, waarop verzoeker recht heeft, wordt geschonden.

[...]

Ook het artikel 8 van het EVRM wordt door verwerende partij door diens beslissing geschonden.

Immers, de bestreden beslissing is wel degelijk disproportioneel in het kader van het privé- en familiaal leven van verzoeker.

Het is immers niet omdat het "slechts" zou gaan om een tijdelijke verwijdering dat het geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

En het is precies het disproportioneel karakter van de beslissing in het kader van het privé- en familiaal leven van verzoeker dat een buitengewone omstandigheid vormt die de aanvraag in België weldegelijk rechtvaardigt.

Immers het is voor verzoeker ook inderdaad onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst om de machtiging aan te vragen, dit door de bovenvermelde gegevens die zich in België situeren.

Inderdaad voor verzoeker, zoals hierboven uitvoering uiteengezet in het feitenrelaas, is het onmogelijk om terug te keren naar de Volksrepubliek China om aldaar de vereiste machtiging aan te vragen, zelfs al zou dat maar om een tijdelijk verblijf aldaar gaan, omdat dit een breuk zou betekenen met zijn familiale, sociale en affectieve entourage welke zich in België bevindt, en, te meer, omdat de vader ter plekke moet blijven om voor de zoon te zorgen omdat heden de moeder dit niet kan doen aangezien zij nu eenmaal al haar tijd en energie dient te besteden aan het opstarten van haar eenmanszaak.

In casu is het uitermate belangrijk om rekening te houden met het proportionaliteitsprincipe.

Wanneer verwerende partij een degelijke studie had gemaakt van het volledig dossier in het kader van het privé- en gezinsleven van verzoeker, dan had verweerster redelijkerwijze tot een beslissing moeten komen welke proportioneel was, namelijk, stellende dat er weldegelijk buitengewone omstandigheden aanwezig zijn en dat de aanvraag inderdaad in België mocht ingediend worden.

Onder het recht op respect voor het privéleven, zoals bepaald door de internationale instrumenten ter bescherming van de rechten van de mens, en meer in het bijzonder door het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, moet het volgende worden verstaan "het recht van elke menselijk wezen om zijn affectieve, seksuele en familiale relaties te beleven waarbij zijn vrijheid, zijn waardigheid en zijn verantwoordelijkheid worden gerespecteerd, en dit met het oog op de ontwikkeling en de ontplooiing van zijn eigen persoonlijkheid". (J.-L. RENCHON, « La Convention européenne et la régularisation des relations affectives et familiales dans une société démocratique », in La mise en œuvre interne de la Convention européenne des droits de l'homme, Ed. Jeune barreau de Bruxelles, 1994, p.92)

In casu dient het onderzoek naar het al dan niet bestaan van proportionaliteit te worden gevoerd rekening houdend met dit recht op een privéleven.

De Raad van State preciseert in diens arrest nr. 58.969 van 1 april 1996, hieromtrent dat « het recht op respect voor het privéleven en het gezinsleven, bepaald door het artikel 8.1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden door de verdragsluitende Staten mag worden opgenomen bij de beperkingen vastgesteld door het artikel 8.2. van hetzelfde Verdrag; dat de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zich inschrijft in het kader van deze alinea; dat, als de toepassing van deze wet op zich geen inbreuk uitmaakt van het bovenvermelde artikel 8, dan kan de uitvoering van een verwijderingmaatregel, rekening houdend met de omstandigheden, inderdaad tegenstrijdig aan dit artikel blijken te zijn. »

Lid 2 van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden staat geen inmenging in dit recht toe dan op 3 cumulatieve voorwaarden: dat de inmenging voorzien is door de wet, dat zij overeenkomstig de wettelijke doelstellingen is zoals gedefinieerd in dit lid 2 en dat zij noodzakelijk is in een democratische maatschappij.

Deze laatste voorwaarde betekent dat de maatregel moet gerechtvaardigd worden door een gebiedende sociale nood, en, in het bijzonder, moet in proportie zijn met het nagestreefde legitieme doel (Europees Hof, 13 juli 1995, R.D.E., 1995, nummer 84, p. 277; Raad van State, 25 september 1996, nummer 61.972, R.D.E., 1996, p. 755).

Bijgevolg, eisen van verzoeker om de aanvraag in te dienen in de Volksrepubliek China zou een drastische breuk teweegbrengen met de sociale en affectieve banden welke hij heeft opgebouwd sinds zijn aankomst in België, én, zou enorm nadeel berokkenen aan de zoon, voor wie tijdelijk niemand zou kunnen zorgen, alsmede aan de moeder, die zichzelf tijdelijk niet ten volle zou kunnen investeren in haar pas opgestarte eenmanszaak.

Daarenboven kan verzoeker simpelweg niet zonder zijn echtgenote en zijn kind.

Verder, wanneer er nog verder zou worden op aangedrongen aan het adres van verzoeker om de aanvraag in te dienen in de Volksrepubliek China, dan zou dit een definitieve breuk kunnen teweegbrengen met al zijn précieux opgebouwde banden alhier, welke een disproportionele beslissing zou zijn in het kader van zijn privéleven en zijn familiaal leven.

Er zou dan weldegelijk sprake kunnen zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Daarenboven, wat de Dienst Vreemdelingenzaken als een "tijdelijke terugkeer" bestempelt, blijkt maar al te vaak een definitieve terugkeer te zijn in praktijk, of, in de allerbeste gevallen, een terugkeer van verschillende lange maanden of zelfs jaren, welke verzoeker simpelweg niet aankan om de zovele redenen, reeds hierboven uiteengezet en welke nefaste gevolgen zou hebben voor het welzijn van zijn zoon alsmede voor de zaken van zijn echtgenote.

Bijgevolg dienen de buitengewone omstandigheden te worden beschouwd als voldoende bewezen.

De motivering ingeroepen door verwerende partij is dus ongegrond.

[...]

Krachtens het artikel 22 van de Grondwet, heeft elk individu recht op eerbied voor het privéleven en het gezinsleven, tenzij in de gevallen en onder de voorwaarden zoals vastgesteld bij de wet.

Het artikel 191 van de Grondwet voorziet dat de vreemdelingen die zich op het Belgisch grondgebied bevinden dezelfde rechten en vrijheden genieten als de Belgen, tenzij in geval van uitzonderingen, voorzien door de wet.

Geen enkele wettelijke maatregel werd er tot op heden genomen om de vreemdelingen te onttrekken van het toepassingsgebied van het artikel 22 van de Grondwet.

Verzoeker mag zich bijgevolg beroepen op het artikel 22.

In casu, het feit dat verzoeker zou moeten terugkeren naar de Volksrepubliek China, en dit om aldaar de administratieve stappen te ondernemen, zou eveneens ingaan tegen zijn recht op eerbied van het privéleven en het gezinsleven, hem bekrachtigd door de Belgische Grondwet."

3.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de pertinente en draagkrachtige motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft om deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de motieven die de eerste bestreden beslissing onderbouwen niet juist zijn en een kennelijke beoordelingsfout werd gemaakt voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 12bis, § 1 van de Vreemdelingenwet voorziet dat een vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 van dezelfde wet voorziene gevallen bevindt in beginsel zijn verblijfsaanvraag moet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. In vier gevallen kan van deze regel worden afgeweken en kan de betrokken vreemdeling de aanvraag indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats in België:

1. indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij voor het einde van deze toelating of machtiging alle in artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet bedoelde bewijzen overlegt,
2. indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en, indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet bedoelde bewijzen overlegt,
3. indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste visum aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in artikel 12bis, § 2 van dezelfde wet bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit,
4. indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is zoals bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje van de Vreemdelingenwet of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet zoals bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7° van deze wet.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker op het ogenblik dat hij, in functie van zijn in België verblijvende echtgenote, een aanvraag indiende om tot een verblijf te worden toegelaten niet tot enig verblijf was toegelaten of gemachtigd. Het staat daarnaast niet ter discussie dat verzoeker meerderjarig is en dat hij op het ogenblik dat de eerste bestreden beslissing werd genomen geen ouder was van een kind dat erkend werd als vluchteling of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend.

Verzoeker gaf bij zijn aanvraag om, in functie van zijn huwelijk met Q.L., tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten aan van oordeel te zijn dat buitengewone omstandigheden hem verhinderden om terug te keren naar zijn land van herkomst om het op grond van artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste visum aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger. Hij verwees hierbij naar het feit dat zijn echtgenote en zoon in België verbleven en dat hij met hen een verder leven wenste uit te bouwen in harmonie en rust. Hij lichtte daarnaast toe dat het voor hem onmogelijk, onleefbaar en ondenkbaar zou zijn om, al was het maar tijdelijk, van zijn gezinsleden gescheiden te leven.

Verweerder oordeelde dat verzoeker met zijn uiteenzetting niet aantoonde dat er sprake was van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet aangezien het feit dat verzoeker gehuwd is, een kind heeft en dat hij stelt in België te willen wonen hem op zich niet verhindert om het op grond van artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste visum aan te vragen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger. Verweerder zette hierbij uiteen dat de verplichting om een visum aan te vragen niet leidt tot een verbreking van zijn familiale relaties en gaf te kennen van oordeel te zijn dat verzoeker zijn illegale verblijfstoestand niet in zijn voordeel kan aanwenden. Deze stellingname is niet onwettig of kennelijk onredelijk.

Verzoeker benadrukt dat hij buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen, zodat er geen reden is om zijn aanvraag om tot een verblijf te worden toegelaten onontvankelijk te verklaren. Hij gaat met zijn betoog evenwel voorbij aan het gegeven dat het verweerder toekomt om de aangebrachte argumentatie te onderzoeken en eventueel te besluiten dat deze niet kan worden weerhouden. Verweerder beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Wanneer verweerder vaststelt dat een aanvraag om tot een verblijf te worden toegelaten onontvankelijk is, dan dient hij uiteraard geen verder onderzoek te doen inzake de eventuele gegrondheid van deze aanvraag en dient hij evenmin garanties te geven dat aan een volgende aanvraag die op ontvankelijke wijze wordt ingediend zeker een positief gevolg zal worden gegeven. Verzoekers uiteenzetting in dit verband, die geen steun vindt in enige reglementaire bepaling of in enig beginsel van behoorlijk bestuur, is dan ook niet dienend.

Door louter uiteen te zetten dat hij zijn situatie anders inschat dan verweerder toont verzoeker evenmin aan dat verweerder een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt.

Verzoeker benadrukt ook dat verweerder rekening moet houden met *“de globaliteit van het dossier”*. De Raad wijst er in dit verband op dat, aangezien de in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet voorziene procedure een uitzonderingsregeling is, het aan verzoeker toekwam om aan te tonen dat er buitengewone omstandigheden bestonden die hem verhinderden om een visumaanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en dat er derhalve geen verplichting op verweerder rustte om in de plaats van verzoeker een argumentatie te ontwikkelen ter onderbouwing van de ontvankelijkheid van diens aanvraag. Tevens blijkt niet dat verweerder *“de globaliteit”* van de door verzoeker aangebrachte argumentatie niet in aanmerking zou hebben genomen.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een kennelijke beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

3.2.5. Aangezien verzoeker niet aantoont dat het bestuur door oneerlijke middelen, zoals het achterhouden van gegevens, door vertragingsmanoeuvres of door overdreven spoed, de verkrijging van een recht zou hebben bemoeilijkt kan ook niet worden besloten tot een schending van het fair play-beginsel.

3.2.6. Evenmin blijkt dat verweerder door te vereisen dat de in de Vreemdelingenwet bepaalde procedures correct worden toegepast door de vreemdelingen die in België wensen te verblijven en door te weigeren een vreemdeling die onwettig in het Rijk verblijft – en dus een misdrijf pleegt – in een meer gunstige situatie te plaatsen dan de vreemdeling die de verblijfswetgeving respecteert niet professioneel of onpartijdig optrad of het rechtszekerheidsbeginsel of enig ander niet nader omschreven beginsel van behoorlijk bestuur heeft miskend.

3.2.7. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM – dat voorziet in de bescherming van het privé- en familieleven – moet allereerst worden gesteld dat de eerste bestreden beslissing niet

tot gevolg heeft dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen en dat uit voormelde verdragsbepaling geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756).. Verzoeker toont ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst of elders. Hierbij moet worden opgemerkt dat verzoekers echtgenote, net zoals verzoeker, in China werd geboren en is opgegroeid en dat zijn kind een leeftijd heeft waarop het zich nog gemakkelijk kan aanpassen aan een nieuwe leefomgeving. Het gegeven dat verzoekers echtgenote in België een zaak opstartte vormt op zich in beginsel ook geen hinderpaal om een gezinsleven buiten het Rijk verder te zetten. Verzoeker maakt namelijk niet aannemelijk dat hij niet zelf in een inkomen kan voorzien om zijn gezin te onderhouden en verzoeker en zijn echtgenote wisten of behoorden te weten dat het opstarten van een activiteit in België niet impliceert dat ook een verblijf wordt toegestaan aan de partner van de zaakvoerder. Daarenboven heeft de eerste bestreden beslissing ook niet tot gevolg dat het verzoeker onmogelijk wordt gemaakt om naar België terug te keren indien zijn echtgenote ervoor zou opteren haar verblijf en professionele activiteiten in België verder te zetten. Verzoeker dient evenwel zijn aanvraag hiertoe in te dienen conform de in de Vreemdelingenwet bepaalde procedures. Aangezien in deze procedures voorzien is dat verweerder op relatief korte termijn een beslissing dient te nemen kan verzoeker ook niet worden gevolgd in zijn bewering dat de tijdelijke scheiding van zijn echtgenote en kind van die aard is dat kan worden gesproken van een miskenning van de bepalingen van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker wijst er nog op dat zijn echtgenote, omwille van haar drukke professionele bezigheden, geen tijd heeft om in te staan voor de opvang en zorg van hun kind, maar verliest hierbij uit het oog dat er in België tal van opvangmogelijkheden zijn voor ouders die ingevolge hun professionele activiteiten niet zelf volledig kunnen instaan voor de permanente opvang van hun kinderen. Verzoeker, die voorhoudt heden zelf volledig in te staan voor de opvang van zijn kind, omdat zijn echtgenote hiervoor geen tijd heeft, maakt ook niet aannemelijk dat dit kind, dat nog niet schoolplichtig is, hem niet kan vergezellen bij een eventuele reis naar China om een visumaanvraag in te dienen. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoeker of dat op verweerder enige positieve verplichting zou rusten om verzoeker toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied. Verzoeker voert voorts ook nog aan dat verweerder zijn privéleven dient te respecteren. Rekening houdende met de omstandigheden van de zaak en in het bijzonder met het feit dat verzoeker nooit tot enig verblijf werd toegelaten blijkt evenwel niet dat wanneer het privéleven dat verzoeker in België heeft opgebouwd wordt afgewogen tegen het legitiem algemeen belang dat gebaat is met een effectieve immigratiecontrole leidt tot de conclusie dat er sprake is van een disproportionele inmenging in zijn privéleven (cf. EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi/Verenigd Koninkrijk).

Een schending van artikel 8 van het EVRM, al dan niet in combinatie met het proportionaliteitsbeginsel, wordt niet aangetoond.

3.2.8. In de mate dat verzoeker nog een schending aanvoert van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven zoals vervat in artikel 22 van de Grondwet, moet worden opgemerkt dat artikel 22 van de Grondwet een zelfde inhoudelijke bescherming biedt als artikel 8 van het EVRM. Uit de parlementaire voorbereiding van artikel 22 van de Grondwet blijkt immers dat de grondwetgever “een zo groot mogelijke concordantie (heeft) nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden” (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Het kan wat betreft de aangevoerde schending van artikel 22 van de Grondwet dan ook volstaan om te verwijzen naar de bespreking van het voorgaande onderdeel van het middel.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK